

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Peter Benchly
JAWS

Copyright © 1974, renewed 2002, Introduction © 2005, Benchley IP, LLC
All Rights Reserved.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04355-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

PITER BENČLI

AJKULA

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za Vendi

Svi likovi u ovoj knjizi su izmišljeni i svaka sličnost s pravim osobama, živim ili mrtvim, sasvim je slučajna.

PRVI DEO

JEDAN

Ogromna riba tiho se kretala kroz noćnu vodu, kratko zamahujući srpastim repom. Usta su joj bila otvorena, taman koliko je trebalo da bi voda tekla preko škrga. Bilo je malo drugih pokreta, izuzev povremenog prilagođavanja naizgled besciljnog kursa, blagim podizanjem ili spuštanjem prsnog peraja – sličnog menjanju pravca ptica spuštanjem jednom i podizanjem drugog krila. Njene oči behu lišene vida u crnilu, a druga čula nisu slala signale malom primitivnom mozgu o bilo čemu izuzetnom. Moglo bi se pomisliti da spava, da nije bilo pokreta diktiranih bezbrojnim milionima godina instinktivnog kontinuiteta. Nedostajao joj je mehur kakav se sreće kod drugih riba, pa je preživljavala samo zahvaljujući kretanju, treptavim zamasima, koji su gurali kiseonikom bogatu vodu kroz škrge. Potonula bi na dno i umrla od anoksije ako bi se zaustavila.

Kopno je u odsustvu mesečine izgledalo gotovo jednako tamno kao voda. Samo je dugi, ravni pojas plaže delio more od obale – tako beo da je blistao. Svetlost iz kuće, iza travom istačkanih dina, presijavala se žučkasto na pesku.

Ulazna vrata kuće su se otvorila. Muškarac i žena izašli su na drvenu verandu i neko vreme nepomično zurili u more. Zagrlili su se i strčali niz nekoliko stepenika. Pijani muškarac se sapleo na poslednjem stepeniku. Žena se nasmejala i uhvatila ga za ruku. Zajedno su potrčali ka plaži.

„Prvo ćemo se okupati“, rekla je žena, „da bi izbistrio glavu.“

„Zaboravi na moju glavu“, rekao je muškarac. Zakikotao se, legao nauznak na pesak i povukao ženu za sobom. Nespretno su oslobodili jedno drugo odeće i ukrstili udove. Podrhtavali su od silne žudnje, na hladnom pesku.

Muškarac je posle izmene strasti ležao na pesku, zatvorenih očiju. Žena se zagledala u njega i sa osmehom progovorila. „Jesi li sada raspoložen za kupanje?“

„Samo ti idi. Sačekaću te ovde.“

Ustala je i krenula u pravcu mora. Nežni talas pomilovao joj je glenjewe. Voda je sredinom juna bila hladnija od noćnog vazduha. Povi-kala je: „Jesi li siguran da ne želiš da dođeš?“, ali joj usnuli muškarac nije odgovorio.

Vratila se nekoliko koraka i zatrčala u vodu. Njeni koraci bili su dugi i otmeni, dok se talasić nije sudario s njenim kolenima. Posrnula je, povratila ravnotežu i skočila preko sledećeg. Voda joj je sezala do kukova. Uspravila se, sklonila kosu s očiju i nastavila da hoda, dok joj voda nije pokrila ramena. Tada je zaplivala – iskidanim zamasima ne-uevžbanog plivača, s glavom iznad vode.

Riba je, stotinak metara od obale, osetila promenu u ritmu mora. Nije videla ženu, niti ju je namirisala. Njenim telom pružao se niz uskih kanala, punih sluzi i prošaranih nervnim završecima. Presreli su vibra-cije i poslale signal mozgu. Riba se okrenula put obale.

Žena se plivajući udaljavala od plaže. Povremeno je zastajkivala da bi proverila položaj u odnosu na svetlost koja je dopirala iz kuće. Plima je bila slaba, pa se nije pomerila uz plažu ili niz nju. Ali umarala se, pa se malo odmorila, ležeći na vodi. Zaputila se ka obali.

Vibracije su se pojačale, a riba prepoznala plen. Zamasi repa su se ubrzali, gurajući džinovsko telo napred, brzinom koja je uzbuñjivala sićušna fosforescentna stvorenja u vodi, nagoneći ih da zasijaju i po-kriju ribu plaštom varnica.

Stigla je ženu i projurila na tri metra pored nje i dva metra ispod površine. Žena je osetila samo talas pritiska, koji ju je podigao i spustio u vodi. Prestala je da pliva i zadržala dah. Nastavila je da pliva neravnomernim pokretima kad nije ništa zapazila.

Riba ju je namirisala, a vibracije – nervozne i oštre – ukazivale su na nemir. Počela je da kruži blizu površine. Leđno peraje izvirilo je iz vode, a rep šišteći sekao staklastu površinu, praćakajući se napred-nazad. Telo joj je podrhtavalo.

Žena se uplašila, iako nije znala zašto. Adrenalin joj je prožeo telo i udove, šireći golicavu vrelinu i nagoneći je da brže pliva. Procenila je da je trideset metara od obale. Videla je liniju bele pene na mestu na kom su se talasi lomili na plaži i svetlost u kući. Učinilo joj se da je videla nekog kako prolazi pored prozora. To je bio utešni prizor.

Riba je bila trinaest metara dalje od žene. Naglo se okrenula ulevo, zaronila ispod površine i stigla do plena, posle dva snažna zamaha repom.

Žena je u prvi mah pomislila da je zapela nogom o stenu ili komad naplavljenog drveta. Nije osetila bol, samo snažno cimanje na desnoj nozi. Posegnula je za desnim stopalom, mašući levom nogom, da bi održala glavu iznad površine. Opipavala je crnilo levom rukom. Nije mogla da pronađe stopalo. Spustila je prste niz nogu i napipala kvrgu kosti i iskidanog mesa. Zapljusnuo ju je talas mučnine i slabosti. U toplini koja je brizgala preko prstiju u hladnoj vodi prepoznala je vlastitu krv.

Panika i bol obuzeli su je istovremeno. Zabacila je glavu i vrisnula. Ispustila je grleni krik užasa.

Riba se odmakla od plena. Progutala je ženski ud bez žvakanja. Kost i meso kliznuli su niz masivno ždrelo u jedinstvenom grču. Ponovo se okrenula, vraćala se prateći struju krvi koja je isticala iz ženine butne arterije. Trag je bio blistav i jasan, kao svetlost svetionika u noći bez oblaka. Riba je ovog puta napala odozdo. Jurišala je ispod žene, razjapljenih čeljusti. Velika kupasta glava udarila je kao lokomotiva, izbacivši je uvis iz vode. Ralje su škljocnule oko torza, drobeći kosti,

meso i organe u želatinastu masu. Riba je bučno pljusnula nazad, u vodu, sa ženinim telom u ustima, praveći gizdavu kišu pene, krvi i fosforescencije.

Zatresla je glavom levo-desno, ispod površine. Testerasti trouglasti zubi sekli su ono malo mišića i tetiva koji su još odolievali. Leš se razdvojio. Riba je progutala zalogaj. Okrenula se da bi nastavila da se hrani. Mozak je još opažao komade plena u vodi protkanoj krvlju i komadima mesa. Nije mogla da razlikuje signale od supstance. Sekla je vodu napred-nazad po sve ređem oblaku krvi. Otvarala je i zatvarala usta, tragajući za slučajnim zalogajima. Komadi mesa polako su tonuli. Završili su na peskovitom dnu, na kom su se lenjo njihali na morskoj struji. Nekoliko njih plovilo je ispod površine, nošeno talasima.

Muškarac se probudio, drhteći na jutarnjoj hladnoći. Usta su mu bila lepljiva i suva, a prvi podrig imao ukus burbona i kukuruza. Sunce još nije izašlo, ali mu je ružičasta crta na jutarnjem horizontu poručivala da je zora blizu. Zvezde su još blede visile na sve svetlijem nebu. Ustao je i počeo da se oblači. Ljutio se što ga žena nije probudila kada se vratila u kuću. Začudio se kad je video da je ostavila odeću na plaži. Pokupio ju je i krenuo ka kući.

Na prstima je prošao preko verande i pažljivo otvorio komarnik, zbog škripavih šarki. Dnevna soba bila je mračna i prazna, s mnogo praznih čaša, pepeljara i prljavih tanjira. Prošetao se kroz nju i skrenuo desno u hodnik. Prošao je pored jednih, pa drugih zatvorenih vrata. Vrata sobe koju je delio sa ženom bila su otvorena, a svetiljka kraj postelje uključena. Oba kreveta bila su nameštena. Bacio je ženinu odeću na jedan od njih, vratio se u dnevnu sobu i uključio svetlo. Niko nije ležao na kaučima.

Kuća je imala još dve spavaće sobe. Vlasnici su spavali u jednoj, a dvoje gostiju u drugoj. Muškarac je, najtiše što je mogao, otvorio vrata prve. U njoj su bila dva kreveta u kojima je spavala po jedna osoba.

Zatvorio je vrata i prišao sledećim. Domaćin i domaćica su spavali, svako sa svoje strane bračnog kreveta. Zatvorio je vrata i otišao u svoju sobu, da bi pronašao sat. Bilo je skoro pet ujutru.

Sedeo je na krevetu, zagledan u hrpicu ženske odeće na susednom. Bio je siguran da ona nije u kući. Na večeri nije bilo drugih gostiju, pa nije mogla otići ni sa kim, izuzev ako nije srela nekog na plaži dok je spavao. A čak i da jeste, sigurno bi ponela makar nešto odeće.

Tek tada je dozvolio svom umu da se pozabavi mogućom nesrećom. Mogućnost je veoma brzo prerasla u izvesnost. Vratio se u domaćinovu spavaću sobu. Posle kraćeg oklevanja, polako je položio šaku na njegovo rame.

„Džek“, rekao je, lupkajući ga po ramenu. „Hej, Džek.“

Čovek je s uzdahom otvorio oči. „Šta je bilo?“

„Ja sam, Tom. Đavolski mi je žao što te budim, ali možda imamo problem.“

„Kakav problem?“

„Jesi li video Krisi?“

„Kako to misliš, jesam li video Krisi? Ona je s tobom.“

„Ne, nije. Hoću reći, ne mogu da je nađem.“

Džek je seo i uključio svetlo. Njegova supruga se promeškoljila i pokrila glavu čaršavom. Pogledao je na sat. „Bože gospode. Pet je ujutru. A ti ne možeš da pronađeš devojkicu.“

„Znam“, rekao je Tom. „Žao mi je. Sećaš li se kad si je poslednji put video?“

„Naravno da se sećam. Rekla je da idete na kupanje, nakon čega ste izašli na verandu. Kad si je *ti* poslednji put video?“

„Na plaži. Pre nego što sam zaspao. Hoćeš da kažeš da se nije vratila?“

„Ja je nisam video. Nije se vratila pre nego što smo legli, a to je bilo oko jedan.“

„Pronašao sam njenu odeću.“

„Gde? Na plaži?“

„Da.“

„Da li si je tražio u dnevnoj sobi?“

Tom je klimnuo. „I u sobi u kojoj su Henkeli.“

„U njihovoj sobi!“

Tom je pocrveneo. „Poznajem je tek odnedavno. Ko mi garantuje da nije malo čudna. A možda su i Henkeli. Samo sam hteo da pretražim čitavu kuću pre nego što te probudim.“

„Pa, šta misliš?“

„Brinem se“, odvratio je Tom, „da joj se možda nešto desilo. Možda se utopila.“

Džek ga je neko vreme posmatrao, pa je pogledao na sat. „Ne znam kad policija u ovom gradu počinje da radi“, rekao je, „ali pretpostavljam da je vreme da saznam.“

DVA

Patroldžija Len Hendriks je sedeo za stolom u policijskoj stanici Ejmitija i čitao detektivski roman *Smrtonosno tvoja*. Telefon je zazvonio baš kad se banda bajkera spremala da siluje heroinu Zviždeću Diksi. Telefon je zvonio dok je gospođica Diksi kastrirala prvog napadača nožem za linoleum, skrivenim u frizuri.

Podigao je slušalicu. „Policija Ejmitija, patroldžija Hendriks“, rekao je. „Mogu li da vam pomognem?“

„Ja sam Džek Fut, s Old Mil rouda. Želim da prijavim nestanak osobe. Makar mislim da je nestala.“

„Ponovite, gospodine?“ Hendriks je služio u Vijetnamu kao radista, gajio je naklonost prema vojničkoj terminologiji.

„Jedna od mojih gošći je oko jedan ujutru otišla na kupanje“, rekao je Fut. „Još se nije vratila. Njen pratilac je pronašao njenu odeću na plaži.“

Hendriks je beležio podatke. „Kako se zove?“

„Kristina Votkins.“

„Starost?“

„Ne znam. Samo trenutak. Recimo oko dvadeset pet godina. Njen pratilac kaže da je imala otprilike toliko.“

„Visina i težina?“

„Sačekajte malo.“ Oglasio se posle kratkotrajne tišine. „Mislimo da je imala oko sto šezdeset osam centimetara i između šezdeset i šezdeset pet kilograma.“

„Boja kose i očiju?“

„Slušajte, pozorniće, šta će vam sve to? Ako se utopila, verovatno će biti jedina na koju ćete naići – makar večeras, zar ne? Nemate više od jednog utopljenika za jednu noć u proseku, zar ne?“

„A ko kaže da se utopila, gospodine Fute? Možda je otišla u šetnju.“

„Gola-golcata, u jedan ujutru? Da li vam je javljeno da je viđena neka naga žena?“

Hendriks je s uživanjem dočekaao priliku da pokaže superiornu stalženost. „Ne, gospodine Fute, ne još. Ali nikad se ne zna šta može da se desi kad počne letnja sezona. Gomila dupedavaca je prošlog avgusta zaplesala ispred kluba – i bili su goli-golcati. Boja kose i očiju?“

„Kosa joj je bila... uh, prljavoplava, rekao bih. Boje peska. Ne znam koju njenih očiju. Moraću da pitam njenog pratioca. Ne, kaže da ni on ne zna. Recimo da su bile kestenjaste.“

„U redu, gospodine Fute. Pozabavićemo se time. Pozvaćemo vas čim nešto saznamo.“

Hendriks je spustio slušalicu i pogledao na sat. Pet i deset. Šef neće ustati pre šest, a on nije želeo da ga budi zbog nečeg tako neodređenog kao što je prijava nečijeg nestanka. Devojka se verovatno trpala u žbunju s nekim tipom kog je sreala na plaži. S druge strane, šef Brodi će hteti da sve bude gotovo ako je more negde izbaci, pre nego što neka dadilja s malom decom ne nabasa na leš i digne uzbunu u gradu.

Šef mu je neprestano govorio o značaju rasuđivanja koje mu je neophodno da bi bio dobar pajkan. Cerebralni izazov policijskog rada igrao je ulogu u Hendriksovoj odluci da se pridruži policijskim snagama Ejmitija posle povratka iz Vijetnama. I plata je bila pristojna: 9 000\$ po zapošljavanju, 15 000 \$ posle petnaest godina službe, plus privilegije. Posao u policiji bio je siguran, s kratkim radnim vremenom i povremeno zabavan – ne samo pri ustrojavanju nepristojne mladeži ili raspojasanih pijanaca već i pri rešavanju provala i hvatanju ponekog silovatelja (prošlog leta je crni baštovan silovao sedam imućnih belkinja; nijedna od njih nije se pojavila na sudu da svedoči protiv njega) – već i

na nešto uzvišenijoj ravni – pružao vam je priliku da postanete uvaženi i korisni pripadnik zajednice. A biti pajkan u Ejmitiju nije bilo suviše opasno zanimanje. Svakako se nije moglo porediti s poslom u policiji nekog velegrada. Poslednji policajac je u Ejmitiju nastradao na poslu 1957. Pijani vozač kog je pokušao da zaustavi dok je jurio Auto-putem Montok udario ga je i bacio na kameni zid.

Hendriks je bio ubeđen da će početi da uživa u svom poslu čim se izbavi iz proklete smene od ponoći do osam ujutru. Dotad će ćutati i trpeti. Znao je savršeno dobro zašto je dobio ovu smenu. Šef Brodi je voleo da postepeno uvodi mlade snage u posao. Trudio se da im da vremena da se upoznaju s osnovama policijskog rada – dobrom procenom situacije, rasuđivanjem, tolerancijom i ljubaznošću – u doba dana siromašnom događajima.

Od osam ujutru do četiri po podne bila je poslovna smena. Taj deo dana je od policajaca zahtevao iskustvo i smisao za diplomatiju. Šestoro ljudi je radilo u toj smeni. Jedan je upravljao letnjim saobraćajem na raskršću ulica Mejn i Voter. Dvojica su patrolirala službenim kolima. Jedan je odgovarao na telefonske pozive u stanici. Jedan je obavljao administrativne poslove. Šef je održavao kontakt s javnošću – s damama koje su se žalile da ne mogu da spavaju zbog galame koja je dopirala iz Rendi Bera ili Saksonsa, dve gradske točionice pića; s vlasnicima kuća koji su se žalili na barabe koje bacaju đubre po plažama ili ometaju njihov mir, i s bankarima, brokerima i advokatima na godišnjem odmoru, koji bi svratili da popričaju o kojekakvim planovima za očuvanje Ejmitija kao konzervativne i ekskluzivne letnje kolonije.

Smena od četiri po podne do ponoći bila je ona u kojoj je bilo nevolja, zbog napaljenih momaka iz Hemptona, koji su se skupljali u Rendi Beru i tukli, ili samo toliko napijali da postanu pretnja na drumovima. U to doba su se, istina veoma retko, pojavljivali i neki grabljivci iz Kvinsa. Šunjali su se po mračnim uličicama i pljačkali prolaznike. Policija bi se, otprilike dva puta mesečno u letnjoj sezoni, smatrala obaveznom da organizuje zaplenu trave, u nekom od nadziranih domova

na ekskluzivnim lokacijama pored obale, kad bi prikupila dovoljno dokaza. Šest ljudi je dežuralo od četiri po podne do ponoći, šest najkrupnijih policajaca, i svi su imali između trideset i pedeset godina.

Od ponoći do osam ujutru obično je vladao mir, koji je doslovce bio garantovan devet meseci godišnje. Najvažniji događaj prošle zime bila je električna oluja, koja je uključila sve alarme u policijskoj stanici povezane s četrdeset osam najvećih i najskupljih domova u Ejmitiju. Leti su tu smenu pokrivala trojica policajaca. Jedan od njih, mladić po imenu Dik Andželo, bio je na dvonedeljnom odmoru, pre početka sezone. Drugi je bio tridesettrogodišnji veteran Henri Kimbl, koji je tražio noćnu smenu kako bi mogao da se naspava – preko dana je radio kao barmen u Saksonsu. Hendriks je pokušao da ga probudi radiom – da bi mu naložio da se prošeta duž plaže pored Old Mil rouda – iako je znao da gubi vreme. Kimbl je kao i obično čvrsto spavao u patrolnim kolima, parkiranim pored lokalne apoteke. Na kraju je morao da uzme slušalicu i pozove šefa Brodija na kućni telefon.

Brodi je spavao nemirnim snom neposredno pre buđenja, u kom se snovi brzo izmenjuju, pomešani s trenucima mutne polusvesti. Prvu zvonjavu telefona ukomponovao je u san – u viziju povratka u srednju školu, u kojoj se vaćario s devojkom na stepeništu. Druga zvonjava razvejala je blagoslovenu viziju. Okrenuo se i podigao slušalicu.

„Da?“

„Šefe, Hendriks na vezi. Jako mi je neprijatno što vas budim ovako rano, ali...“

„Koliko ima sati?“

„Pet i dvadeset.“

„Leonarde, nadam se da imaš dobar razlog za ovo.“

„Mislim da imamo posla s plovcem, šefe.“

„S plovcem? Šta je to, za ime božje?“

Hendriks je pokupio tu reč čitajući noću. „Utopljenica“, stidljivo je prozborio. Pričao je Futerov telefonski poziv. „Ne znam da li biste

želeli da izvidite teren, pre nego što ljudi izađu na plaže. Hoću reći, izgleda da će biti lep dan.“

Brodi je ispustio prenaglašeni uzdah. „Gde je Kimbl?“ rekao je i hitro dodao. „O, nije važno. To je ionako bilo glupo pitanje. Jednog dana ću popraviti radio u njegovim kolima, tako da neće moći da ga isključi.“

Hendriks je malo sačekao i dodao, „Kao što sam rekao, šefe, neprijatno mi je što vam smetam...“

„Da, znam, Leonarde. Dobro si učinio kad si me pozvao. Probudio sam se, pa ću ustati. Istuširaću se i popiti kafu. Na putu do posla pretražiću plaže pored Old Mila i Skoča, samo da bih se uverio da tvoj 'plovac' ne leži na nekoj od njih. Posetiću Futove i devojčinog pratioca i porazgovarati s njima kad stigne dnevna smena. Vidimo se.“

Brodi je spustio slušalicu. Protegao se i pogledao suprugu, koja je ležala pored njega u bračnom krevetu. Promeškoljila se kad je telefon zazvonio, ali je ponovo utonula u san čim se uverila da nije ništa hitno.

Elen Brodi imala je trideset šest godina, što ju je činilo pet godina mlađom od supruga. Činjenica da joj niko ne bi dao više od trideset bila je izvor Brodijevog ponosa i sekiracije; ponosa zato što je pored nje, koja je bila lepa, mlada i koja se udala za njega, izgledao kao veoma privlačan muškarac besprekornog ukusa; sekirao se zato što je uspela da sačuva lep izgled, uprkos tome što se tri puta porađala, dok je on – koji bi se teško mogao nazvati zdepastim, sa stotinu kilograma na sto osamdeset tri centimetra – počeo da se brine zbog krvnog pritiska i pojasa za spasavanje oko stomaka. Ponekad bi leti zatekao sebe kako sa žudnjom zuri u neku od dugonogih devojaka koje su paradirale po gradu – u njihove od brusa oslobođene grudi, koje su poskakivale iza tanušnih pamučnih majica. Ali nikad nije uživao u tome, zato što bi se uvek zapitao da li Elen oseća to isto pri pogledu na preplanule, vitke mladiće, koji su se savršeno slagali s dugonogim devojkama. I bilo bi mu još gore čim bi se ta misao javila, zato što ju je tumačio kao znak da se nalazi na nesrećnoj strani četrdesetih i da je već ostavio polovinu života za sobom.

Leta su bile loše vreme za Elen Brodi, zato što su je tada mučile nedobrodošle, tegobne misli o propuštenim prilikama i životima koje je mogla imati. Tada je viđala ljude s kojima je odrasla: drugarice iz predškolskog, koje su se udale za bankare i brokere, letovale u Ejmitiju a zimovale u Njujorku, otmene žene koje su sa istom lakoćom udarale tenisku lopticu i vodile vrcave razgovore, žene koje su (bila je ubeđena u to) među sobom zbijale šale na račun udaje Elen Šepard za policajca, zato što ju je napumpao na zadnjem sedištu njegovog *forda* iz 1948, što nije bio slučaj.

Imala je dvadeset i jednu godinu kad je upoznala Brodija. Tek što je završila prvu godinu na Velsliju. Letovala je u Ejmitiju, s roditeljima – kao i prethodnih jedanaest leta, sve otkad je njen otac, službenik reklamne agencije, premešten iz Los Anđelesa u Njujork. Pretpostavljala je da će se godinu-dve posle koledža udati za nekog iz otprilike sličnog društvenog i finansijskog miljea, iako ona, za razliku od nekoliko drugarica, nije bila opsednuta brakom. Ta perspektiva nije je brinula, niti oduševljavala. Uživala je u skromnom imetku koji je zaradio otac i znala da je isti slučaj i s majkom. Ali nije bila spremna da dozvoli da njen život bude repriza roditeljskog. Sitni društveni problemi su je zamarali. Smatrala se jednostavnom devojkom, ponosnom na činjenicu da je u godišnjaku generacije 1953. u Školi Mis Porter izglasana za „najiskreniju“.

Njen prvi susret s Brodijem bio je profesionalne prirode. Uhapšena je – tačnije, to se desilo njenom pratiocu. Izuzetno pijani mladić vraćao ju je kasno noću kući. Hteo je da vozi veoma brzo po veoma uskim ulicama. Policajac koji ih je presreo i zaustavio impresionirao je Elen mladošću, izgledom i uljudnošću. Napisao je kaznu i konfiskovao ključeve pratiočevog automobila. Odvezao ih je njihovim kućama. Elen je sutradan krenula u kupovinu i shvatila da je veoma blizu policijske stanice. Iz fazona je ušla i pitala za ime mladog pozornika koji je prethodne noći radio u noćnoj smeni. Vratila se kući i napisala pismo, u kom je zahvalila pozorniku Brodiju na iskazanoj ljubaznosti. Takođe